Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 15. *Den 1. Mai 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Jesu Mission.

Tale af Præs. Amasa M. Lyman, afholdt i Dundee, Skotland, den 16de Marts 1862.

(Fra „Millennial Star.“)

Jeg er taknemmelig for det Privilegium, mine Brødre, at kunne samles med Eder i Dag ved Tanken om, at vi have overlevet Saamange, hvem Tidens ustandselige Strøm har revet bort, og glæder mig ved, at vi, efter en længere Tids Forløb, kunne gjensee hverandre under vor stadige Virken for at opnaae den Lyksalighed, som vil være vor Lod, hvis vi vedblive at handle og leve i Harmoni med Lovene for og Hensigten med vor Tilværelse. Det er det samme Arbeide, som beskjæftiger os i Dag som sidst, da vi vare samlede. Der er Intet, som interesserer os, uden Sandheden; Intet, som sysselsætter vore Evner, uden Erhvervelsen af Kundskab om dens Principer og disses rette Anvendelse, og da Sandhedens Kilde er uudtømmelig, have vi selvfølgelig langtfra faaet al Kundskab om den endnu. Der er et Hav af Lys og Kundskab endnu at vindes, og om vi kunde sammenligne det Lidet, vi vide, med det Meget, som er tilbage for os at lære i Fremtiden, vilde en umaadelig Forskjel vise sig. Men hvor lille det Forraad af Kundskab er, som vi have samlet os, vide vi dog, at denne Kundskab om Sandheden ansporer alle vore Evner til Erhvervelsen af aandelig og timelig Lyksalighed.

At fremskynde dette herlige Værk skulde være vor bestandige Stræben. og derved vilde vore evige Evner altid være i Virksomhed til Forfremmelse af Menneskeslægtens Vel. Min Opgave er, ved min Indflydelse at lede Folk til Sandheds Erkjendelse, saa de kunne lære at dyrke deres Gud og at elske den himmelske Sandhed, som frigjør Sjælen fra Vankundighedens, Syndens og Dødens Lænker.

For at Menneskene kunne naae dette Maal, maae de have Kundskab, thi hvordan skulde vi kunne virke med Standhaftighed for Noget, hvormed vi vare ubekjendte? Kun naar vi have Kundskab om Sandheden, kunne vi handle med den fornødne Fasthed. Det er ikke vanskeligt at forstaae,

at Kundskab er den høieste Velsignelse, Fornuftvæsenerne kunne nyde her paa Jorden, thi alene ved denne Kundskab er det, at vor Gjøren og Laden kan reguleres, og alle andre Velsignelser ville tilflyde os som en nødvendig Følge af den.

Vi ere altsaa ikke komne her for at dyrke vor Religion, for at bøie os for den med vor Sjæls dybeste Ærefrygt, hvor god, hvor kjær, hvor uskatteerlig den end kan være os; vor Gudsdyrkelse ved denne Leilighed skulde være et alvorligt Ønske at kjende den Sandhed, vi endnu ere uvidende om, besjælede af det faste Forsæt, at anvende den erhvervede Oplysning paa os selv. Da vilde vor Gudsfrygt være antagelig for Gud, vor Andagt og vort Offer behagelige for hans Øine, thi en saadan Dyrkning vilde skee af ærlige og oprigtige Væsener, som forstode dens rette Betydning.

Vi maae altid hukomme, at Frugten af vor Gudsfrygt og Andagt bestaaer i det Gode, vi selv annamme som Følge af samme. Vi kunne ikke forøge Guds Lyksalighed, eller vise ham nogen Ærefrygt eller Tilbedelse, som kan erstatte ham den Sorg, at see os fornedrede og fordømte, istedetfor frelste og ophøiede til evigt Liv; thi i dette Øiemed var det, vi bleve skabte, og Spiren til al Størhed og Magt blev nedlagt i os, paa det at vi, formedelst Evangeliets oplysende og frugtbærende Indflydelse, kunde hæve os fra vor Vankundighed og Nøgenhed og iføre os Lysets Dragt.

Det er den Lyksalighed, som flyder af den altid tiltagende Kundskab, der gjør Himmelen til et saa ønskeligt Sted — et Sted, hvor Glæden trives uden Sorg, hvor Trygheden ei forstyrres af Angst eller Smerte, hvor Bekymring ingen Bolig har og Døden intet Hjem, men hvor Lykke og Fred, Sandhed og Lys og Liv evindelig nydes. At Menneskene kunde naae op til disse Velsignelser, var Bevæggrunden til, at vor Fader satte os her paa Jorden. Derfor bort med al meningsløs Gudsfrygt (ved meningsløs forstaaer jeg den, der offres ham i Uvidenhed, uden at være veiledt af sand Kundskab), thi al blind og umotiveret Gudsfrygt er ei velbehagelig for Herren, men kun den, som er omstraalet af Sandhedens Lys og har sit Udspring fra et Hjerte, der er frigjort ved Guds Kundskab, er den eneste antagelige Gudsfrygt, som kan offres ham. At vi kunne hengive os tillidsfuldt til Herren og elske Sandheden for dens eget Værd, fordi vi føle dens forædlende Virkning paa Sindet, idet den sønderbryder Vantroens Lænker og vækker os til Bevidsthed om det evige Livs Herlighed — dette er Øiemedet, i hvilket Religionen er aabenbaret, saa at vi ved Kundskaben, vi erhverve, kunne beredes for den tilkommende Herlighed som Guds Børn.

Saaledes maa Religionen opfattes, fordi det er ret. „Ja," indvender En, „dersom jeg kun vidste, at det var ret! Hvad Beviser har De derfor? Siger Bibelen, at denne Opfattelsesmaade er den rigtige?" Sæt, at Bibelen Intet nævner om den Gjenstand, kunde vi saa fatte eller forstaae Noget derom? Var det muligt, at Sandhedens Grundsætninger kunde udvikles i vort Indre, dersom den hellige Skrift aldrig havde naaet ned til os? Ja, thi vi vilde have været de samme tænkende Væsener da som nu. Vor Forstand vilde ikke have været tillukt og vor Tænkekraft ikke lammet, men vi vilde lige fuldt have kunnet bedømme Alt, hvad der kunde give os Stof til Tænkning. Hvor skal man hente Beviser for, at denne Opfattelse af Religion og Gudsfrygt er den rette? I vort eget Indre, hvor Tanken har sit Udspring. Vi kunne godt vide, at naar vi vandre paa Sandhedens og Fredens Vei, kan Løgn og Forstyrrelse aldrig ligge ved vor Dør. Dersom vi tilfulde forstode For-

skjellen mellem at nyde Fred og Enighed og at være omgivet af Splid og Forvirring, vilde vi øve al vor Indflydelse til Gunst for Freden, som altid bringer Lykke og Velsignelse. Der er Ingen saa formørket af Tvivl og Vantro, at han jo kan forstaae dette. Det er en Sandhed, som paatrænger sig ethvert tænkende Væsen.

Af denne Grund kan jeg anbefale Eder den Gudsdyrkelse, som jeg har omtalt, thi den er skikket til at gjøre baade Eder og mig bedre og vil bevare os fra al Splid og Tvedragt, og hvad den virker for os, vil den virke for Alle, der anvende den som vi.

Om denne Opfattelse er stemmende med Sandhed og Fornuft, vilde maaskee være vanskeligt for Mange at afgjøre, medmindre det var stemmende med Skriften. Men hvad er Skriften? Det er simpelthen en Beskrivelse over en lille Deel af Alt, hvad Gud har gjort med og for Jordens Beboere i den korte Tid, den har været et Hjem for hans Børn. En af Apostlerne formanede de Hellige forhum til at „prøve Alt og beholde det Bedste,“ og da Skriften udgjør en Deel af dette „Alt,“ bør man følgelig ogsaa prøve den, og hvis den befindes at være god, da at tilegne os den. Men det er bleven os lært, at den ikke alene er sand, og i enhver Henseende tilstrækkelig til Menneskenes Frelse, men at den er skrevet i den Hensigt at udbredes over hele Jordens Overflade. Der findes intet Sted saa forborgent i den mørke, ukjendte Fremtid, uden den jo skal udstrækkes dertil og have samme Anvendelse paa Alle. Saadan er Secterernes Mening; men dette indvikler os i en heel Deel Vanskeligheder, og nogle faa af dem, der strax møde os, skal jeg anføre.

Der fortælles os, at Bibelen indeholder Nok til Menneskenes Frelse, og at Evangeliets Fylde, som indeholdes i dens Blade, ikke blev aabenbaret før Jesus kom og prædikede Guds Rige. Antag, det forholder sig saa, vil man strax blive sat i Forlegenhed ved dette Spørgsmaal: Dersom det var nødvendigt i Jesu Dage, at al Evangeliets Sandhed skulde kundgjøres og støttes ved al den Kraft, han havde, og dersom denne Kraft var fornøden til Evangeliets Forkyndelse og Ordinantsernes Forvaltning, for at det kunde blive til fuldkommen Salighed for dem, som troede, hvordan er det saa med de mange Millioner, som aldrig have forstaaet det? hvad skal der blive af dem? thi dersom det nogensinde var nødvendigt for En at have Kundskab om dets Principer for at blive frelst, beviser da ikke dette, at det ogsaa var og er nødvendigt for alle andre Mennesker? Ifølge Evangeliets Lys, som er aabenbaret i Bibelen, komme vi til den Slutning, at dersom dette var nødvendigt dengang, maa det være nødvendigt bestandig, eller med andre Ord, at der aldrig har været en Tid, da Menneskene ikke behøvede Alt, hvad Jesus lærte, til Erhvervelsen af den attraaede Herlighed og Ophøielse.

En anden Vanskelighed, som møder os i vore Bestræbelser for at faae Kundskab om Sandheden, er den Formodning, som er begrundet i vor Opdragelse, at Evangeliet ikke blev aabenbaret i sin Fylde før i Tidens Midte, da Jesus kom. En Smule rolig Eftertanke vil lære os, at denne Opfattelse er forkeert og staaer i Strid med Guds Hensigter. „Nuvel, hvis saa er Tilfælde,“ siger En, „hvordan skal man blive overbeviist derom?“ Ved at betragte Jesu Mission og det Evangelium, han bragte, ikke fra vort nuværende Standpunkt, men lad os lægge alle vore Traditioner, som omtaage den menneskelige Fornuft her, tilside, og gaae tilbage til det Tidspunkt, da Herren besluttede at sætte Mennesket paa denne Klode og dannede Evangeliet overeensstemmende med Menne-

kenes Trang og Fornødenheder. Lad os tænke os tilbage til den Tid og see, hvordan det var da, undersøge Beskaffenheden af hans Organisation, samt udfinde hvad Guds Hensigt var med hans Dannelse saavel som Beskaffenheden af Evangeliet, som dengang bestemtes at skulle aabenbares for alle Mennesker i Fremtiden.

„Men var der Mennesker der?" Ja; Jesus Christus var der, og Mange med ham, thi der staaer skrevet, at „Morgenstjernerne sang tillige og alle Guds Børn jublede af Glæde." Godt, dersom der var Mennesker der, af hvad Slags vare de saa, og hvordan vare de organiserede? Netop som vi. Jeg siger ikke, de vare svage og sygelige som vi, eller fordærvede som det faldne Menneske nu er. De vare ikke Sygdom og Smerte underkastet som vi, men de havde den samme Constitution og de samme Aandsevner, de samme Spirer til Storhed og Magt nedlagt i sig som vi. Saaledes vare Menneskene dengang, da vor evige Fader sendte sine Børn til Jorden, for at de kunde vende tilbage til ham i uvisnelig Herlighed, iklædte Udødelighed og Magt, hvor de kunde drikke af Salighedens uudtømmelige Kilde evindeligen.

Det var for saadanne Mennesker, Frelseren blev beredt — Mennesker, som aldrig havde syndet, som aldrig havde gjort sig skyldige i Noget, som var uret. For saadanne rene og uskyldige Væsener, hellige som deres Fader, der havde skabt dem, var det Frelseren blev beskikket og Evangeliet givet. „Men var det besluttet dengang, at Jesus skulde døe for at frelse Mennesker, der vare saa rene og hellige?" Nei, det var ikke Guds Hensigt, at han skulde døe. „Hvad Slags Frelser blev han saa beskikket til at være?" Til at være en Prophet, Præst og Konge — en Forkynder af Rigets Evangelium. „Hvad! blev han bestemt der til et saadant Kald, endskjøndt han i Tidens Midte skulde vandre blandt sine Brødre i Forkrænkelighed?" Ja. Da han kom til Verden, fortalte han Folket, at han kom for at gjøre sin Faders Villie, og intet andet Arbeide havde han at udføre end det, han havde seet sin Fader gjøre. Hvad var det han kom for? Læs Johannes den Døbers Historie, hvorledes han gik fra Sted til Sted og prædikede, indtil Herodes lod ham fængsle, hvorved hans Prædiken blev standset, og I ville see, at Jesus gik i sin Forløbers Fodspor og prædikede ligeledes Rigets Evangelium. Var det en Deel af hans Prædiken, at han kom for at udgyde sit Blod, paa det at en falden Verden kunde faae sin Synd aftoet? Fremhævede han sin Død som Noget, hvorpaa de særligt skulde fæste deres Opmærksomhed? Nei, han formanede dem til at høre op med at gjøre Ondt og at vende sig til Retfærdighed — at afkaste al Daarlighed og Synd og leve i Reenhed og Hellighed for Herren. Hvad sagde han til den ulykkelige Qvinde, som var grebet i Hoer, hvem hendes skinhellige Anklagere beskjæmmede luskede sig bort fra, da de følte sig trufne af hans ophøiede Revselse? „Hvo, som er uden Synd, kaste den første Steen!" Og da han stod op, og saae hende staae der med nedslagne Øine, sagde han: „Gaa, og synd ikke mere!"

Her have vi Principet, som han lærte Alle: „Hør op at gjøre Ondt, lær at gjøre Godt." Jeg ønsker, I vilde erindre dette Tilfælde i Frelserens Liv. Det er ikke vanskeligt at huske, og naar I ønske at vide, paa hvilke Principer Herren agter at frelse Menneskene, ville I, ved at kalde denne lille Tildragelse tilbage i Erindringen, see et sandt Mønster paa Maaden, hvorpaa Gud vil ophøie det arme, faldne Menneske, som eengang var reent og helligt, før det fik Indfødsret paa denne Klode. Det var ikke ved Immanuels Blod, som flød paa Golgatha, men ved

at Menneskene selv ophøre at gjøre saadanne onde Handlinger, som have bragt Elendighed, Lidelse og Død over dem alle. Det var dette Evangelium, som vedtoges i Himlene, før Jordens Grundvold blev lagt.

Men siger ikke Skriften, at Jesus var det Lam, der slagtedes før Verdens Dannelse? Jeg troer, siger En, at det var bestemt før Verdens Skabelse, at Jesus skulde døe, og at Intet uden hans Blod kunde bringe Guds Børn tilbage til deres Hjem, som de kun havde forladt for en Tid. Staaer der noget Saadant i Bibelen? Nei, dette er kun en Slutning, vi uddrage af det Factum, at Menneskeslægten sukker under Syndens Forbandelse siden det første Fald. Vi see, at Alle ere smittede af Synden og tænke derfor, at dette var Guds Øiemed fra Begyndelsen af, hvilket havde til Følge, at Jesus blev forudbestemt til at døe, thi ellers kunde vi aldrig komme tilbage til Faderens Skjød. Hvad udkrævedes for Menneskets Overtrædelse, for at han kunde blive frelst? Simpelthen at han skulde underviſes. Det nyfødte Væsen, som for første Gang indaandede den frie Luft, behøvede kun en stadig Forsyning af sande Grundsætninger, for at ledes fra dets uudviklede Tilstand til Guds Standpunkt. Istedetfor at Menneskene ere blevne faldne Væsener, behøvede de kun at næres ved sand, reen Kundskab bestandigen, eftersom deres voxende Forstand var istand til at annamme, for at blive hvad Herren bestemte dem til at blive, nemlig Guds Børn. Uden dette kunde de ikke naae det høie Maal, som de vare bestemte for.

Var et Evangelium, bestaaende af saadanne Lærdomme, beredt for at det skulde bringe Lykke, Velsignelse og evigt Liv til Mennesket? Ja. Men udgjør ikke Jesu Død en nødvendig Deel af Saliggjørelsens Plan for Menneskene? Nei; om saa er, har han glemt at underrette Jøderne, blandt hvem han vandrede, om Evangeliets sande Natur og Maaden, hvorpaa Menneskene kunde erholde evigt Liv. Han sagde, det var det evige Liv at kjende Gud. Dette sagde han til Folk, som vare udrustede med Evner til at lære, ikke blot een Lectie, men til at annamme Kundskab evindeligen. Saadan var den menneskelige Forstand dannet, og til deres Gavn og Belærelse sagde han: „Dette er det evige Liv, at kjende Dig, den eneste og sande Gud, og den Du udsendte, Jesum Christum.“

Det er dette, som I og jeg behøver at kjende, for at vor Gudsfrygt kan være antagelig for Herren, hvilket er det første Skridt til Oplysning, Lyksalighed og Befrielse fra Vankundighedens og Syndens Lænker. Kunne vi af alle disse Fornuftgrunde komme til nogen anden Slutning, end at Mennesket blev organiseret med Evner til at annamme Kundskab, og at Evangeliet blev dannet og skjenket ham i den Hensigt at lede ham til denne Kundskab? Der staaer ingensteds, at Evangeliet er begrundet paa Jesu Død. Hvor skal man i alle hans Lærdomme finde noget Støttepunkt for slig en Tro? Ingensteds. Vi see ham som han viste sig blandt Menneskene og læse om de Sandheder, han lærte, saavidt de ere komne til vor Kundskab ved ufuldkomne Midler, og vi kunne see, at hele hans Liv har været helliget Sandheden.

Hvad var altsaa Beskaffenheden af Jesu Mission, da han kom til Verden? Nogle ville udentvivl forbauses ved at høre, at det ikke var nødvendig, at Jesus skulde døe, og at det ikke var forudbestemt af Faderen. Er det aldrig faldet Eder ind at tænke paa, hvorledes Jesu Død kan indvirke paa Menneskene? Have I aldrig tænkt derpaa? For at vi ikke skulle nære nogen falsk Forestilling i dette Punkt, vil jeg minde Eder om en af Jesu Parabler, som er optegnet i Matth. 21, 33-39., hvor

der tales om Beskaffenheden af hans Mission. Han taler om en Mand, som eiede en Viingaard, hvilken han udleiede til sine Viingaardsmænd; men da Høstens Tid kom, sendte han sine Tjenere til dem for at hente Frugten eller indkræve Leien, som man vilde kalde det nu. Men disse Mænd kastede hans Tjenere ud, sloge den ene, dræbte den anden, stenede den tredie og vilde ikke betale Leien. Andre Tjenere sendtes efter de første, men bleve behandlede paa samme Maade. Tilsidst sendte Viingaardens Herre sin egen Søn og sagde: „Om de end have fornærmet mine Tjenere, ville de dog undsee sig for min Søn."

I hvad Hensigt sendte Herren sin Søn? Simpelthen for at kræve sit Tilgodehavende — for at være Repræsentant for sin Fader i samme Egenskab, som hans Tjenere vare sendte i tidligere. Hvordan modtoge Viingaardsfolkene ham? De sagde: Dette er Sønnen og Arvingen; hvis vi blot kunde faae ham dræbt og ryddet af Veien, da vilde Viingaarden tilfalde os, thi der er ingen Arving. Som sagt saa gjort: Sønnen blev myrdet ligesom sine Forgjængere.

Dersom Jesus vidste, at det var en nødvendig Deel af disse Tjeneres Missionsvirksomhed at blive ihjelslagne, har han idetmindste undladt at tale derom. De bleve dræbte paa Grund af deres Ugudelighed og Myrdelyst, til hvem de sendtes, og deres Herres Øiemed var endnu ikke opfyldt. Hvis Leien var bleven punktlig betalt, vilde ingen Svig, intet Mord være begaaet.

Hvorfor plettede disse Folk deres Sjæl med Skyld og Brøde? Fordi de handlede efter en ond Indskydelse og vare forblindede af en fordærvet Tænkemaade, hvorved de indbildte sig at kunne høste Fordeel af at fordrive disse Lediggjængere, som de kaldte dem, der sendtes til dem.

Disse hans Tjenere og denne hans kjære Søn bleve altsaa dræbte af en og samme Bevæggrund. Den samme strafværdige Begjerlighed førte til det samme Resultat saavel i det ene som i det andet Tilfælde.

Jeg ønsker, I skulle kjende Jesu egen Opfattelse af sin Mission til Verden. Jesus har viist, hvorledes Tjeneren og Sønnen kom, og hvorledes de bleve behandlede, men han har aldrig sagt, at det var nødvendigt, de skulde døe. At de bleve ihjelslagne er en sørgelig Sandhed, og Jesu Mission kostede ham ikke blot Armod og Møie, men endog hans Liv. Naar vi nu betragte denne Parabel og sammenholder den med, at evigt Liv er at kjende Gud, og den han udsendte, Jesum Christum, og at denne Kundskab alene er istand til at løfte Menneskene op fra deres faldne Tilstand og bringe dem Salighedens Velsignelser, saa see vi klarlig, at Evangeliet blev beredt før Verdens Grundvold lagdes, for at føre Menneskene fra Svaghed og Vankundighed til Kundskab, hvorved de kunde erhverve sig Magt og Herlighed. Alle Mennesker vare udrustede med eens Evner til at annamme, forstaae og erhverve Kundskab, og den paatrængende Nødvendighed for Jesu Komme var, at Menneskene ikke kunde blive forløste og ophøiede uden Kundskab, hvoraf Evangeliet bestaaer, som derfor kaldes „Guds Kraft til Salighed," og som ene er istand til at oplyse dem om Hensigten med deres Tilværelse og deres Slægtskabsforhold til Faderen.

Evangeliet blev beredt til at veilede den menneskelige Handlefrihed, thi i det Øieblik, Gud besluttede at bringe Menneskenes Børn til den samme Herlighed og Uforkrænkelighed, som han selv befandt sig i, blev det en Nødvendighed for ham at tilveiebringe de fornødne Midler til Fuldbyrdelsen af denne Plan. Hvis ikke saa var, vilde Jesus aldrig have været i Fare,

og ingen af Propheterne og Apostlerne vilde have lidt under Forfolgelser og Mishandlinger; men netop fordi Menneskenes Frelse var afhængig af deres Kundskab og Oplysning, blev det en uundgaaelig Nødvendighed at gjøre Noget for at bringe Evangeliet til dem.

Saaledes var Jesus i hans Dage den store Forkynder af Evangeliet. Havde han sagt, at det var hans Blod, som skulde rense os fra alle vore Synder, vilde vi aldrig have betvivlet det. „Men siger ikke Skriften, at hans Blod renser fra Synd?" Jo, Johannes siger om ham, at han „elskede os og aftvættede os fra vore Synder med sit Blod," og hvis dette var Alt, hvad vi havde af Johannes, kunde vi ledes til feilagtige Slutninger af disse Ord; men der er andre Ting, som maae tages i Betragtning angaaende ham, før vor Tanke modnes til Overbeviisning. Han var en af dem, til hvem Jesus sagde, da han ved sin Missions Begyndelse traf dem arbeidende ved Genezareth Sø, at dersom de vilde følge ham, skulde han gjøre dem til Menneskefiskere. Adlød han Opfordringen? Ja. Da, saavel som i Fremtiden, var han rede til at lyde hans Røst, hvem han elskede saa inderlig. Han var en af dem, der blev døbt til Syndernes Forladelse; han blev underviist af Jesus og ordineret af ham som Apostel, til at repræsentere ham, naar han var borte. Af Jesu egen Mund modtog han de Sandheder, han skulde forkynde blandt Nationerne, og lærte derved deres uskatteerlige Værd, samt lærte at regjere sig selv og alle sine Handlinger ved dem. Det var paa denne Maade, Johannes blev renset fra sine Synder — ved at vandre overeensstemmende med den Sandhed, han havde lært, og ikke ved Jesu Blod paa nogen anden Maade.

Kunne I see nogen Forbindelse mellem Udgydelsen af Jesu Blod og den store Apostel Johannes' Gjenfødelse? — denne Jesu Ven, som deelte hans Sorg og frydede sig ved hans Underviisning, den elskede Discipel, som med Kjærlighed havde hvilet ved sin Herres Bryst? Han havde seet ham, hvem han havde levet med og reist med, hvem han havde lært at agte og elske af sit Hjertes Dyb — han havde seet hans Lidelser og Nød, han havde seet hans Qval og Angst i Gethsemane og paa Golgatha. Kunde han glemme alt dette? Nei, Tankerne, vakte ved hans Sjæls fulde Sympathi, antoge en bestemt Form, og han sagde: Kan jeg glemme, hvilke store Offre den Proclamation har kostet, som bragte mig Liv og Lys — som sagde til den fangne Sjæl: Gaa frem til Liv og Herlighed og Frihed, og som kostede min Broder og Guds Blod!

Dette var Overslaget, Johannes gjorde i Tankerne, da han beregnede Omkostningerne ved det, der havde bragt ham Saliggjørelse; og dog var det netop ved at gjøre, hvad Jesus sagde til den ulykkelige Qvinde: „Gaa, og synd ikke meer!" Det var altsaa ved at ophøre at synde, at Johannes blev befriet fra sine Synder. Da brast det sidste Baand, den sidste Lænke, som holdt ham i Synden.

Jeg ønsker, I maae forstaae dette ret, at I ikke i Fremtiden skulle sige, at jeg nogensinde har lært Eder, at Menneskene kunne blive salige og fries fra Syndens Følger paa nogen anden Maade end ene og alene ved ikke at synde. Dette har jeg lært af Evangeliet. Gik Jesus omkring og søgte efter Døden, for at Verden kunde høste Gavn deraf? Nei. Vidste han, at en qvalfuld Død vilde blive hans Lod? Ja. Hvor lærte han, at det saa vilde blive? I Himlene før Jordens Grundvold blev lagt, da Menneskeslægtens Fremtid laa aaben for ham som en opslagen Bog, og han i Sandhedens Lys kunde læse hele dens Historie.

Man vidste godt dengang, at Jesus vilde døe paa en saadan Maade, at Menneskenes onde Lidenskaber vilde forvolde hans Død. Dengang kjendte man ham allerede som Lammet, der blev slagtet, før Verden blev skabt, thi man vidste, at hans Mission vilde føre ham blandt onde og ryggesløse Mennesker — Mennesker, som troede, at de kunde høste Fordeel af at slaae Sønnen ihjel, ligesom de tidligere havde dræbt Tjenerne.

Naar man fortæller os, at Jesu Blod renser os fra al Synd uden nogen Anstrengelse fra vor Side for at gjøre ret, er det kun med andre Ord at sige, at vi Intet kunne gjøre for os selv, hvilket er en Vildfarelse. Derfor overgive Menneskene sig til en sløv Tryghed i Forventning af, at Jesu Blod skal frie dem fra Straffen for de Forseelser, de selv gjøre sig skyldige i. Det er Eder og mig, som have feilet, og fra Straffen herfor ønske vi at blive frelste; men hvordan kunne vi frelses derfra uden ved at forsage det Onde? Sagde Jesus nogensinde, at de Ugudelige, som vedbleve at synde, skulde blive frelste? Nei; med al den Myndighed, han havde som Guds Søn, og al den Herlighed, han var Arving til, var det ham umuligt at frelse Synderen i hans Synder. Han kunde blot velsigne dem, som adløde den Sandhed, han lærte, og som afstode fra alt Ondt.

Hør hvad han siger, naar han skuer ud over den store Stad, hvor Propheter og Apostler saa ofte havde opløftet deres Røst: „O Jerusalem, Jerusalem, hvor ofte vilde jeg ikke samle dine Børn som en Høne samler sine Kyllinger under sine Vinger, men I vilde ikke!" Dersom han kunde have frelst dem, hvorfor græd han da over den til Undergang dømte Stad? Fordi dens Indvaanere ikke vilde lytte til Barmhjertighedens Røst.

Han overveiede hvor ofte Propheterne havde været sendte til dem og vare blevne forkastede, og hvorledes tilsidst Faderen havde sendt sin udkaarne Yndling, hvem de modtoge med Haan og Forfølgelse, og dog kunde han med al sin Guddomsmagt ikke frelse de Ugudelige og Vantro, som endnu vedbleve at modstaae ham. Hvem bleve frelste? Kun de, som forsagede deres Synder, og ingen Anden. De vare de Eneste, som nøde Godt af hans Barmhjertighed, og de Eneste, som kunde annamme Evangeliets Velsignelser.

Jeg ønsker, I altid maatte betragte og overtænke dette. Jeg har ikke gjort disse Bemærkninger for at critisere Andres Meninger, men jeg ønsker, I vilde betragte dem i Fornuftens Lys, da mine Bestræbelser gaae ud paa at opmuntre Eder til at vandre i Kjærlighed, Retskaffenhed og Dyd. Jeg skulde være ligesaa glad som nogen Anden, dersom jeg kunde troe og forstaae, at min Salighed var sikkret derved, at Jesus døde; men jeg kan ikke troe det, og jeg skal anføre en Grund, hvorfor jeg ikke kan. Jeg kan ikke troe det, fordi der findes ikke sanddrue Folk nok i Verden, som kunne gjøre mig til en sanddru Mand, om jeg var en Løgner. Antag, at jeg skulde kalde mig en Troende, og Dag efter Dag vedblive at lyve, hvad vilde jeg være? Naturligviis en Løgner, selv om jeg var regnet blandt de saakaldte Troende, som see fremad til Frelsen som en Belønning, fordi de troe paa Jesus, hvilket de indbilde sig de gjøre, ved simpelthen at gaae ind paa deres Læreres falske Meninger.

Om der findes Noget i det udstrakte religieuse Blendværk, som er mere sjælefordærvende end noget Andet, da er det dette. Men hvad skader det mig, om jeg har en slig Tro? Jeg er en ussel, en falsk Mand, fordi jeg er en Løgner, og følgelig en ureen Mand. Og dog indbilder jeg mig, at jeg ved denne falske Tro, og uden noget Forsøg paa at ryste den af mig,

skal faae Plads i Herlighedens Boliger, hvor Gud boer!

„Men," siger En, „vi maae forsage vore Synder, for at Jesu Blod kan have en rensende Kraft for os." Det er Alt, hvad jeg forlanger af Eder. Naar I afkaste al Uret, er det mig ligegyldigt, hvad I tilskrive Eders Renselse fra Synden; men jeg ønsker ikke, I skulle troe, at Jesus har renset Eder fra al Synd, og dog see Eder gaae til Fordærvelse, fordi I vedblive at synde. Jeg ønsker, I maae forstaae, at kun ved stadig at vandre i Reenhed, Retfærdighed, Hellighed og Oprigtighed for Gud, kunne vi undgaae det Onde. Alt indbefattes i dette store Bud: „Du skal elske Herren af dit ganske Hjerte, af din ganske Styrke og af dit ganske Sind, og din Næste som Dig selv." Du skal elske din Næste, den Mand og Qvinde, hvem Du omgaaes med, som Dig selv.

Men hvem er vor Næste? Alle dem, der omgive os. Hvem viste sig som den arme, slagne, saarede og røvede Reisendes Næste, da han laa ved Veikanten? Samaritanen, som lindrede hans Nød, forbandt hans Saar og pleiede ham med en Broders Omhed, eller Leviten og Jøden, som droge forbi paa den anden Side af Veien, uden at yde ham nogen Hjælp? Var ikke Samaritanen den bedste Mand, hvilket aabenbaredes i hans Omhu for den stakkels Overfaldne? Hvem vare Samaritanen, Jøden og den Reisende? Ligefrem saamange af Guds Børn, som vare sendte til Verden i samme hellige Øiemed. Hvorfor skal man elske sin Næste som sig selv? Fordi han er ligesaa god som vi, er af den samme høie Byrd som Frelseren, der kom til Verden, for at Syndere kunde blive frelste og ophøiede. For hvem døde han? For Eder og mig, og ikke for vor Næste? Nei; hans Død gjelder lige meget for Alle. Han bød ikke sine Apostler at prædike for nogle Faa, for hvem han døde, men for Alle — for „al Skabningen," sigende: „Hvo, som troer og bliver døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke troer, skal fordømmes."

Hvad Viisdom eller Nytte vilde der have været i, at prædike for Alle, naar kun nogle Faa kunde høste Gavn deraf? Faderen havde ligemeget Kjærlighed og Omsorg for Alle, dersom de kun vilde gjøre, hvad Jesus ikke kunde gjøre for dem, og som I og jeg vilde skamme os ved at bede ham om. Vi kunne ikke bede ham holde op at lyde for os, at standse vor Fordærvelse, at blive hellig, reen og retfærdig for os — at paatvinge os endeel af de Principer, hvorved han er bleven ophøiet til Uforkrænkelighed og evigt Liv. Nei. Men dersom vi ville efterleve de samme Grundsætninger, ville de bringe os til en lignende Lyksalighedstilstand. Vi kunne bede Gud at hjælpe og styrke os, vi kunne anraabe om hans Velsignelse, og da vil den Hellig-Aand være med os og skjenke os de Gaver, vi mangle og ønske at erholde. Om vi ikke have den, er det fordi vi ikke have beredt os til at modtage den, saa den kan boe hos os. Dette er hvad jeg ønsker, I maae forstaae; og at Gud maa velsigne Eder i Eders Bestræbelser for at afkaste Synden ved at vandre i Retfærdighed og vende Eder til Herren, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Mai.

Ældste John Van Cotts Fratrædelse fra Bestyrelsen af den Skandinaviske Mission.

Endelig er da Tiden kommen, da det er bleven mig forundt at forlade min hidtidige Arbeidsmark, hvor jeg har virket i over to Aar, og begynde at vende mine Fjed mod mit kjære Hjem. Jeg hilser denne Dag med Glæde, da jeg kan drage bort med Overbeviisningen om, at mine Bestræbelser ikke have været frugtesløse, og det er med glade Følelser, jeg har seet Værkets Fremme i disse Lande — hvorledes de Oprigtige, der lyttede til Sandhedens Røst, ere blevne oplyste om Herrens Handlemaade mod sine Børn i denne Huusholdning, og hvorledes Tusinder have annammet Evangeliet og nu tælles blandt Guds Folk, der vandrer paa Livets og Ophøielsens hellige Bane.

Herren har øiensynlig været med sine Tjenere, ved at aabne dem Indgang blandt Folket, beskytte dem mod ildesindede Personers onde Anslag, bevare dem fra et forandret Klimats skadelige Indflydelse og ved at give dem Evner og Udholdenhed til at gjøre Godt. Til ham, der er alle gode Gavers Giver, skylde vi vort Hjertes oprigtigste Tak for al hans Naade og Velsignelse mod os.

Jeg er ligeledes taknemmelig mod alle mine trofaste Brødre, som have samvirket med mig i denne Mission, og mit Ønske er, at Israels Gud maa velsigne dem overflødigt og tildele dem Alt, hvad de attraae i Retfærdighed.

Den Redebonhed, hvormed de Hellige i Almindelighed have efterkommet de Raad, der ere dem givne, og hvormed de have bidraget Sit til at fremme Sandhedens Sag her i Norden, fortjener den høieste Paaskjønnelse, og Herrens Velsignelse vil visselig vorde dem tildeel som Belønning for deres roesværdige Stræben.

Jeg fremsender herved min hjertelige Tak for ethvert Tegn paa Kjærlighed og Velvillie, som er bleven mig viist af de Hellige, og skal altid bevare Eder i kjær Erindring. Mine Bønner og Ønsker ere for Eders Vel, at I maae voxe i Tro, Viisdom og Forstand, og at I maae have Kraft til at overvinde det Onde, som er i Verden, udfries fra Babylon i Herrens beleilige Tid og tilsidst erholde evigt Liv i Guds celestiale Rige.

Antallet af de udvandrede Hellige i Aar har været større end nogensinde tidligere, idet ikke mindre end 1,556 Sjæle ere udfriede. Vore Sødskende bleve i Aar befordrede af Hr. Robert M. Sloman i Hamborg, som lod de Hellige fra Aalborg, Aarhuus, Fredericia og Fyen afhente med Dampskibet „Albion" den 6te og 7de April, og paa samme Tid afgik Dampskibet „Aurora" med circa 100 Emigranter fra Kjøbenhavn til Kiel, fra hvilket Sted de i Forening med de allerede ankomne Jyder toge med Jernbanen til Altona, hvor de strax indskibedes paa Seilskibene „Franklin" og „Humbolt." Sidstnævnte Fartøi, Capt. H. D. Boysen, afgik fra Hamborg den 9de med 323 Sjæle under Ældste H. C. Hansens Bestyrelse. „Franklin," Capt. Robert Murray, afseilede den 15de med 413 Sjæle under Ældste C. A. Madsens Ledelse. Den 14de afgik omtrent 500 Hellige fra Kjøbenhavn til Kiel med Dampskibet „Albion," og

Resten, circa 250 Sjæle, med Dampskibet „Aurora" den 17de. Strax efter Ankomsten til Altona gik de ombord paa Seilskibene „Electric" og „Athenia." Førstnævnte Skib, Capt. H. C. Johansen, afseilede den 18de med 336 Sjæle under Ældste Søren Christoffersens Præsidium, og „Athenia," Capt. D. Schelling, afgik den 21de med 484 Sjæle under Ældste O. N. Liljenqvists Varetægt.

Befordringen af Emigranterne fra deres Hjemsted til Hamborg saavel som deres Indskibning dersteds foregik uden nogetsomhelst Ulykkestilfælde, og i en Samtale, jeg havde med Skibs-Inspecteurerne, bemærkede de, at vi havde faaet fire af de bedste Fartøier i Landet, hvilket jeg var villig til at indrømme, efter hvad jeg selv saae. Jeg betvivler ikke, at de Hellige ville have en hurtig og lykkelig Reise til deres Bestemmelsessted, og at Fred og god Forstaaelse vil herske blandt dem, og jeg troer, det er de tilbageblevne Helliges gjensidige Følelser, naar vi udtale det Ønske, at Herren maa velsigne de Bortdragne ved Dag og ved Nat og føre dem velbeholdne til Zion.

Af et Brev, som jeg modtog fra Præsident B. Young for en Tid siden, erfarer jeg, at jeg har fuld Frihed til at reise hjem i Aar, og det er hans Ønske, at Bestyrelsen af den Skandinaviske Mission skal overdrages til Ældste Jesse N. Smith, naar jeg forlader dette Sted. Mange af de Hellige ere allerede bekjendte med Broder Smith, hvisaarsag jeg anseer det for overflødigt at anbefale ham som skikket til at indtage en saa vigtig Plads; jeg vil blot bemærke, at han er fuldkommen værdig til Alles Tillid og Agtelse. Omtrent paa samme Tid, som Præsident Youngs Brev var skrevet, modtog jeg et Brev fra Præsidentskabet i Liverpool, som (ubekjendt med Præsident Youngs Beslutning) ligeledes udtalte Ønsket om, at Br. Smith skulde indsættes som Præsident over denne Mission; hvorfor alle Forretningsbreve, vedkommende „Skandinaviens Stjernes" Contoir, bedes for Eftertiden stilede til Hr. Jesse N. Smith.

Til Slutning byder jeg alle de Hellige et hjerteligt Farvel, og ønsker, at Himmelens Velsignelse maa tilsmile Eder, og at jeg maa være erindret i Eders Bønner.

John Van Cott.

Til de Hellige i den Skandinaviske Mission.

For første Gang henvender jeg mig til Eder gjennem „Stjernens" Spalter endskjøndt jeg allerede har arbeidet blandt Eder over et Aar og har gjort Bekjendtskab med mange af Eder.

Ved Overtagelsen af det ansvarsfulde Kald, som er bleven mig paalagt, er det naturligt, at jeg føler den menneskelige Viisdoms Svaghed, naar den unddrages Himmelens Inspiration; dog føler jeg mig opmuntret ved min Forgjængers roesværdige Exempel til at gaae frem i Ydmyghed og stadig at gjøre mit Bedste. I min fremtidige Virksomhed vil jeg, ligesom i Fortiden, sætte min Fortrøstning til Gud, stolende paa hans Bistand, og altid bede ham om, at vore forenede Bestræbelser maae krones med Held og bære Retfærdigheds Frugt.

Det er mit Haab, at Fremtiden vil befæste vor gjensidige Tillid, og at vi ikke skulle forsømme at opholde hverandre i vore Bønner for Naadens og Barmhjertighedens Throne. Lad os aldrig glemme, at Sandhedens Sag gaaer fremad, altid fremad, og giver Enhver af os rigelig Leilighed til at vise vor Hengivenhed for samme.

Modtag til Slutning min kjærlige Hilsen.

Eders ydmyge Tjener for Evangeliets Skyld,

Jesse N. Smith.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 221.)

Aandernes Forndtilværelse.

Bibelen. Job. 38, 4-7. „Hvor var Du, der jeg grundfæstede Jorden? Forkynd det, om Du kjender Forstand. Hvo haver sat dens Maal, efterdi Du veed det? eller hvo udstrakte Snoren over den? Hvorpaa er dens Piller nedsænkte? eller hvo lagde dens Hjørnesteen, der Morgenstjernerne sang tillige, og alle Guds Børn jublede af Glæde?"

4 Moseb. 16, 22. „Men de faldt paa deres Ansigt og sagde: Gud, som er alt Kjøds Aanders Gud, om denne ene Mand vilde synde, vilde Du derfor blive vred paa al Menigheden?"

Jer. 1, 4. 5. „Og Herrens Ord skete til mig, sigende: Før jeg dannede Dig i Moders Liv, kjendte jeg Dig, og før Du udkom af Moderen, helligede jeg Dig; jeg bestikkede Dig til en Prophet for Folkene."

Præd. 12, 7. „Støvet maa komme til Jorden igjen, som det var før, og Aanden maa komme til Gud igjen, som gav den."

Joh. 9, 2. „Disciplene spurgte ham og sagde: Mester, hvo haver syndet? denne eller hans Forældre, da han er blindfødt?"

Joh. 6, 62. „Hvad om I da faae at see, at Menneskens Søn farer op, hvor han var før?"

Joh. 17, 5. „Herliggjør Du mig og nu, Fader, hos Dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos Dig før Verden var."

Heb. 12, 9. „Skulde vi ikke meget mere være Aandernes Fader underdanige og leve."

Mormons Bog. Nephi 1, 3. (Side 439.) „Og han raabte til Herren den ganske Dag; og see, Herrens Røst kom til ham, sigende: Opløft dit Hoved og vær ved godt Mod; thi see, Tiden er forhaanden, og i denne Nat skal Tegnet gives, og i Morgen kommer jeg til Verden, for at vise Verden, at jeg vil opfylde alt det, jeg har talet ved mine hellige Propheters Mund. See, jeg kommer til mine Egne for at fuldbyrde Alt, hvad jeg har kundgjort for Menneskenes Børn fra Verdens Grundvold blev lagt, og for at gjøre baade Faderens og Sønnens Villie — Faderens formedelst mig, og Sønnens formedelst mit Kjød. Og see, Tiden er

forhaanden, og i denne Nat skal Tegnet blive givet."

Ether 1, 8. (Side 527.) „Og aldrig har jeg viist mig for Mennesket, som jeg har skabt; thi aldrig har Mennesket troet paa mig, som Du har. Seer Du, at Du er skabt efter mit eget Billede? Ja, alle Mennesker bleve skabte i Begyndelsen efter mit eget Billede. See, dette Legeme, som Du nu seer, er min Aands Legeme; og Mennesket har jeg skabt efter min Aands Legeme; ligesom jeg synes for Dig at være i Aanden, saaledes vil jeg sees af mit Folk i Kjødet."

Pagtens Bog. (Side 62, 10.) „Og det skete, at Adam blev fristet af Djævelen (thi see, Djævelen var før Adam, thi han stod op imod mig, sigende: Giv mig din Ære, hvilken er min Magt), og den Trediedeel af Himmelens Mangfoldighed vendte han bort fra mig, formedelst deres Selvraadighed, og de bleve nedstødte, og saaledes blev Djævelen og hans Engle til."

(Side 212, 5.) „Mennesket var ogsaa i Begyndelsen hos Gud. Kundskab eller Sandhedens Lys blev aldrig skabt, og kan ei heller være det. — — — Elementerne ere evige, og Aand og Element, uadskilleligen forenede, annamme en Fylde af Glæde; men naar de ere adskilte, kan Mennesket ikke annamme en Fylde af Glæde. Elementerne ere Guds Tabernakel, ja Mennesket er Guds Tabernakel, ja Tempel, og hvilket Tempel, som bliver besmittet, det Tempel vil Gud fordærve."

Pearl of great Price. (Side 12.) „Og nu siger jeg Dig, at disse ere Himmelens og Jordens Slægter, da de bleve skabte paa den Dag, som jeg, den Herre Gud, skabte Himmelen og Jorden, og enhver Plante paa Marken, forend den kom i Jorden, og enhver Urt paa Marken, før den voxede frem; thi jeg, den Herre Gud, skabte alle Ting, om hvilke jeg har talet, aandeligen, før de bleve naturlige paa Jordens Overflade. Og jeg, den Herre Gud, havde skabt alle Menneskenes Børn, men endnu ikke en Mand til at dyrke Jorden; thi i Himmelen skabte jeg dem, og der var endnu intet Kjød paa Jorden, ei heller i Vandet, ei heller i Luften. Og jeg, den Herre Gud, skabte Mennesket af Jordens Støv og aandede Livets Aande i hans Næsebor (det er Menneskets Aand), og Mennesket blev en levende Sjæl, det første Kjød paa Jorden, det første Menneske tillige; desuagtet vare alle Ting skabte før, men aandelige vare de skabte og dannede efter mit Ord."

(Side 24.) „Herren havde viist mig, Abraham, Fornuftvæsenerne, som vare organiserede før Verden blev, og blandt disse vare mange af de Ædle og Store; og Gud saae disse Sjæle, at de vare gode, og han stod midt iblandt dem og sagde: Disse vil jeg gjøre til Fyrster; thi han stod midt iblandt dem, som vare Aander, og han saae, de vare gode; og han sagde til mig: Abraham, Du er een af dem; Du blev udvalgt, før Du blev født. Og der stod En iblandt dem, der var Gud liig, og han sagde til dem, der vare med ham: Vi ville gaae ned, thi der er Rum der, og vi ville tage af disse Materier og danne en Jord, hvorpaa disse kunne boe; og vi ville prøve dem dermed og see, om de ville gjøre alle Ting, hvadsomhelst Herren deres Gud skal befale dem."

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1839 (Fortsat fra Side 223.)

„Mange ere kaldede, men Faa ere udvalgte, og hvorfor ere de ikke udvalgte? Fordi deres Hjerter tragte efter denne Verdens Ting og hige efter Menneskenes Ære; de have ikke lært, at Præstedømmets Rettigheder uadskilleligt ere forbundne med Himmelens Kræfter, og at Himmelens Kræfter ikke kunne forvaltes eller benyttes uden efter Retfærdighedens Principer. At de skulle betroes os, er sandt nok, men om vi forsøge at skjule vore Synder for at tilfredsstille vor Hovmod og forfængelige Ærgjerrighed, eller vi hige efter Magt over Menneskenes Børns Sjæle paa nogensomhelst uretfærdig Maade, see, da vige Himlene fra os, Guds Aand krænkes, og da er Præstedømmet eller det Menneskes Fuldmagt borte. Førend han bliver det vaer, er han overladt til at stampe imod Braaden, til at forfølge de Hellige, og stride mod Gud. Af alvorlig Erfaring have vi lært, at dette næsten er alle Menneskers Natur og Tilbøielighed, saasnart de komme i Besiddelse af en ringe Fuldmagt, saa at de strax begynde at øve uretfærdigt Herredømme. Heraf see vi, at Mange ere kaldede, men Faa udvalgte.

„Ingen Magt eller Indflydelse kan udøves ved Præstedømmets Kraft undtagen ved Overbeviisning, ved lang Udholdenhed, ved Sagtmodighed, ved Mildhed og ved uskrømtet Kjærlighed; uden Hykleri og uden Bedrageri efter at være strengt prøvet, naar den Hellig-Aand rørte ved Dig, og efterat Du senere har viist en forøget Grad af Kjærlighed imod ham, som Du har irettesat, saa at han ikke skal ansee Dig som Fjende, og for at han kan vide, at din Troskab er stærkere end Dødens Lænker. Lad Sjælen være fuld af Kjærlighed til alle Mennesker, og lad Dyden uophørligt bevogte dine Tanker, saa skal din Fortrøstning vorde stærk til Herren din Gud, og Præstedømmets Lærdomme skulle draabeviis falde paa din Sjæl, som Duggen fra Himmelen. Dit Scepter skal være et uforanderligt Retfærdighedens Scepter, den Hellig-Aand skal bestandig ledsage Dig. Dit Herredømme skal være et evigt Herredømme, og Jordens Ender skulle spørge efter dit Navn; Daarer skulle have Dig til Bespottelse, Helvede skal rase imod Dig, medens de Rene af Hjertet, de Vise, de Ædle og de Dydige bestandig skulle søge Raad, Anseelse og Velsignelse ved din Haand. Dit Folk skal aldrig sætte sig op imod Dig formedelst Forræderes Vidnesbyrd, og omendskjøndt disses Indflydelse kan bringe Dig i Bekymring og i Fængsler, skal Du holdes i Ære i et ikke kort Tidsrum, og din Røst skal være frygteligere i dine Fjenders Midte end den glubende Løve, paa Grund af din Retfærdighed; og din Gud skal stedse og i al Evighed opholde Dig.

„Dersom det bliver din Lod at gjennemgaae Trængsler, dersom Du er omgiven af falske Brødre, dersom Du er i Fare blandt Røvere, dersom Du bliver fordømt paa alle Maader af falske Anklagere, dersom dine Fjender overfalde Dig og berøve Dig dine Forældres og Sødskendes Selskab, og dersom dine Fjender rive Dig ud af din Hustrues og dine Børns Arme, medens din ældste Søn, skjøndt neppe 6 Aar gammel, klynger sig fast i dine Klæder og spørger: Min Fader, min Fader, hvorfor kan Du ikke blive hos os? O, min Fader, hvad gjøre Menneskene ved Dig? og han saa skal blive bortstødt fra Dig med Sværdet, og Du selv bliver slæbt i Fængsel, omringet af Fjender, ligesom Ulvene om Lammets Blod; og dersom Du

bliver overantvordet i Morderes Hænder, og Dødsdommen fældes over Dig, dersom Du kastes i Afgrunden, og Forfølgelsens brusende Bølger sammensværge sig imod Dig, dersom de vilde Storme blive dine Fjender, dersom Himlene formørkes og alle Elementerne forene sig for at spærre din Vei, dersom Helvedes Svælg aabner sit mørke Gab for at sluge Dig, da viid, min Søn, at alt dette skal give Dig Erfaring og skal tjene Dig til Bedste. Menneskenes Søn nedsteg under alle Ting, og er Du større end han? Faer derfor trygt din Vei, og Præstedømmet skal hvile paa Dig; Dine Dage ere talte, og dine Aar skulle ikke regnes mindre. Frygt ikke for hvad Menneskene kunne gjøre; thi Gud skal evindeligen være med Dig.

„Det er mit Ønske, at det maa blive retteligen forstaaet af Høiraadet og Conferencerne, at vi ansee det for rigtigst af Brødrene, som ere i Adspredelsen, og som forstaae Indsamlingens Aand, at de nedsætte sig, hvor de finde størst Sikkerhed paa Strækningen mellem Kirtland og Far West. Det vil være nødvendigt at gjøre saaledes for Nærværende, indtil Gud aabner et fordeelagtigere Sted.

„Endvidere ville vi lægge Høiraadet paa Hjerte, at der ikke bør organiseres store Actieselskaber i nogetsomhelst Øiemed, førend Herren tilkjendegiver os det paa den rette Maade, fordi det aabner en viid Mark for den Gjerrige, den Dovne og Slette til at udsuge den Dydige, den Flittige og Retskafne.

„Vi have Grund til at antage, at mange Ting ere blevne indførte blandt de Hellige, forend Gud havde aabenbaret Tiden, og uagtet Principerne og Øiemedene i sig selv kan have været gode, have ikkedestomindre vindesyge Mennesker, som havde Gudsfrygtigheds Skin, men ikke dens Kraft, ved saadanne Leiligheder haandteret for skarpe Vaaben. Børn ere glade i skarpe Instrumenter, vide vi, men de ere endnu ikke istand til at anvende dem ret.

„Tid og Erfaring er imidlertid det eneste sikkre Middel mod saadanne Onder. Der er mange Tugtemestre, men maaskee ikke mange Fædre. De Tider ville snart komme, da Gud skal aabenbare Meget til Gavn for de Hellige, naar de ere modne til at modtage det.

(Fortsættes.)

Beskikelse. W. W. Cluff og H. P. Lund ere beskikkede som omreisende Eldster i den Skandinaviske Mission.

Blandinger.

Luftsyn. Den 12te April mellem Kl. 3 og 4 saaes i Bogensø paa Fyen et Phænomen paa Himmelen, idet der ved Maanen viste sig to klare Blus, hvoraf det ene vendte opad og det andet nedad, der efter at have viist sig en halv Timestid, forvandledes til et stort Kors. Dette forsvandt ogsaa, hvorpaa man saae en stor Stikkelse i Figur af et Menneske, som viste sig ganske tydeligt, men forsvandt ligeledes; derefter saae man atter de to Blus i samme Retning.

Pantserskibenes Usaarlighed, som man var nærved at ansee for beviist, er pludselig igjen bleven meer end tvivlsom ved nogle fornylig i England anstillede

Forsøg. Sir William Armstrong, Opfinderen af en bekjendt Slags riflede, meget langtrækkende Kanoner, har imod en Skive, der var nøiagtig indrettet som Siden af Skibet „Warrior," ladet rette flere Skud, dog ikke af riflede, men af glatte Kononløb, idet disse have en større Begyndelseshastighed, og det har derved viist sig, at smedet Skyts af stort Caliber, naar det blot er stærkt nok til at taale den tilbørlige Krudtladning, er istand til at gjennemtrænge en hvilkensomhelst Tykkelse af Jernplader, hvormed et Pantserskib kunde vove sig tilsøes. Allerede ved det første Skud, hvorved en massiv Kugle paa 150 Pund blev udslynget paa en Afstand af 300 Alen og med en Ladning af 40 Pund Krudt, lykkedes det at knuse Skivens ydre $4\frac{1}{2}$ Tommers Jernklædning i smaa Stumper, forvandle det 10 Tommer tykke Underlag af Teaktræ til Saugspaaner og sønderrive den indre, tommetykke Hud af Smedejern, som om det havde været Papir. Men da Ladningen forstærkedes til 50 Pund Krudt, trængte Skuddet ikke blot igjennem Pantseret, Træet og den ydre Skibshud, men borede sig endog dybt ind i de svære Bjælker, hvortil Skiven var fastgjort, og løsnede de Granitblokke, som bære det Hele. Havde det været „Warrior" selv, vilde Skuddet sandsynligviis være gaaet ind paa den ene Side og ud paa den anden. Senere Forsøg have viist, at Jernplader af 15 Tommers Tykkelse kunne gjennembores af Armstrongs Kanoner.

Ifølge den seneste Telegraphdepesche fra New York af 9de April har der staaet et stort Slag ved Corinth i Staten Mississippi. De Sydlige under Generalerne Beauregard og Johnstone vare de Angribende. I Begyndelsen tilkjæmpede de sig betydelige Fordele, men i Løbet af Kampen erholdt Unionstropperne Forstærkning, og de Sydlige maatte trække sig tilbage til Corinth. Unionstroppernes Tab angives til 20,000 og de Sydliges til 35,000 Mand Døde og Saarede. Johnstone er falden, og Beauregard saaret.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.